

Türkiye İşçi Partisi
Genel Merkezi
Ankara Caddesi No:40
İstanbul

İstanbul, 11.2.1965

BASIN BÜLTENİ

Türkiye İşçi Partisi Seçimlere Hazır

Türkiye İşçi Partisi seçimlere hazır bulunmaktadır. Seçim Kanunu ne şekilde çıkarılırsa çıkarılsın, Türkiye İşçi Partisi, bu seçimlerde emekçi halkın kaderini değiştirmenin ilk adımını atacak ve Meclise temsilcilerini sokacaktır. Çünkü Türkiye İşçi Partisi seçim kanununun aradığı bütün şartları fazlasıyla yerine getirmiş, 21 ilde il ve ilçe teşkilatını kurmuştur. Böyle olmakla beraber, yeni tasarının eleştirilmesi gereklidir.

Tasarı Anti Demokratiktir

Yeni tasarı, eski 306 sayılı kanundaki anti demokratik bir hükümü aynen kabul etmiştir. O da 15 ilde bütün ilçeleriyle birlikte parti örgütü kurma şartıdır. Bu hükmün partiler arasında eşitsizlik yarattığı için Anayasa'nın demokratik ruhuna aykırı olduğu şüphesizdir. Bu da yetmiyormuş gibi yeni Seçim Kanunu partiler arasında bir eşitsizlik daha getiriyor.

Yeni bir eşitsizlik

Gerçekten de yeni seçim kanunu tasarısına göre; Millet Meclisi birleşik toplantısında grub'u olan bir parti yurt içinde hiç bir örgütü olmasa da seçimlere katılabilmektedir. Buna karşılık, yurt ölçüsünde örgüt kurduğu halde 15 ilin tek bir ilçesinde teşkilatı eksik kalmış olan bir parti seçim dışı bırakılmaktadır.

Adaletsizlik apaçık ortadadır. Böylece yeni tasarı kendi kendisi ile gelişme haline düşmektedir. Zira 15 ilde teşkilat kurma şartı bir partinin seçime katılması için, yani vatandaşlardan oy istiyebilmesi, devlet radyosunda propaganda yapabilmesi için varlığını ve ciddiyetini yurd ölçüsünde teşkilatlanmak sureti ile ispast etmiş bulunması görüşüne dayanmaktadır.

Bu görüş kabul edilince, yurd ölçüsünde hiç teşkilatı bulunmadığı halde Mecliste 10 temsilcisi bulunduğu için bir partiye seçime katılabilmek hakkı tanınması elbette ki ilk hükümle gelişmektedir. Bu gelişmenin bile bile kabul edildiğinden şüphe edilemez. Bu tasarı 1961 de seçime katılmış olan partilerle o tarihte kurulmamış, ya da seçime katılmamış olan partiler arasında bir ayırım yapmaktadır, ve ikinciler aleyhinedir. Bu gibi teşebbüsler hâkim sınıfların anayasa rejimine ve demokrasiye içtenlikle bağlanmadıklarını ve demokrasinin gereklerini daima ayak direyeceklerini bir kerre daha ortaya koymaktadır.

Ufaksuz davranışlar :

Yalnız ne var ki; demokrasiyi hâkim sınıflar yararına işleyen ve emekçi halkı ezmeğe yarayan bir düzen haline getirmeğe teşebbüs etmek, Türkiyenin geleceğini tehlikeye düşürecek ufaksuz bir davranış olur.

Türkiye bugün içinde bulunduğu buhrandan ancak emekçi halkımızın politik bir güç haline gelerek yurt işlerinde söz ve karar sahibi olması ile kurtulabilir. Bundan dolayı emekçi halkımızın yurd işlerinde söz ve karar sahibi olmasına engeller çıkarmak demokratik yolu tıkamak teşebbüsleri buhranı daha da derinleştirir.

Türkiye İşçi Partisi yeni kanun karşısında da teşkilatını geliştirerek seçime katılma hakkını kazanmış bulunmaktadır. Gerçekten de Türkiye İşçi Partisinin bugün 28 ilde teşkilatı vardır. Bunlardan 21'inde il ve ilçe teşkilatını tamamlamış durumdadır. Oylama günü Ekimin 2. Pazarı olduğuna göre demek oluyor ki Türkiye İşçi Partisi daha sekiz ay önceden kanunun aradığı şartı fazlası ile yerine getirmiş bulunmaktadır.

Türkiye İşçi Partisinin Örgütü bulunan yerler:

Nitekim Türkiye İşçi Partisi'nin kurulduğu iller şunlardır :
1,-Edirne, 2-Kırklareli, 3- Tekirdağ, 4- İstanbul, 5- Kocaeli, 6- Bursa,
7- Bilecik, 8- Sakarya, 9- Ankara, 10- İzmir, 11- Samsun, 12- Gaziantep,
13- Diyarbakır, 14- Malatya, 15- Bolu, 16- İçel, 17- Aydın, 18- Maraş,
19- Adıyaman, 20- Adana, 21- Eskişehir.

Bu 21 ilde Türkiye İşçi Partisi bütün ilçeleri ile teşkilatlanmak sureti ile kuruluşunu tamamlamış.

Bunlardan başka :

1- Manisa, 2- Çanakkale, 3- Zonguldak, 4- Tokat, 5- Yozgat,
6- Hatay, 7- Konya illerinde de il veya ilçe Örgütlerini kurmuş durumdadır.

Böylece Türkiye İşçi Partisi bugün 28 ilde örgütünü kurmuş bulunmaktadır. Bunlara : 1- Antalya, 2- Giresun, 3- Kars, illerini de eklemek mümkündür. Zira bu 3 ilde de mütegebhis heyetlere yetki verilmiş ve buraların kuruluşu bir gün meselesi haline gelmiştir. Böylece Türkiye İşçi Partisinin teşkilatı 31 il'e yayılmış bulunmaktadır.

Türkiye İşçi Partisinin Gücü :

Türkiye İşçi Partisi Memleketimizde emekçi halkın biricik politik örgütü olarak kök salmış bulunmaktadır.

Böyle olmakla beraber dikkat edilecek olursa bu iller Memleketin nüfus bakımından en kesif bölgelerini teşkil etmektedir.

Unutulmamalıdır ki, Türkiye İşçi Partisinin gücü asıl halk tarafından kurulmuş bir parti olmasındadır. Özellikle felsefesi, ve politik, ekonomik, sosyal sistemi bakımından da emekçi halkımızın ve Türkiyemizin tek kurtuluş yolunu gizmesi teşkil etmektedir.

Gerçek şudur ki; Türkiye İşçi Partisi bu bakımlardan, yani felsefesi ve emekçi halkı temsil etmesi bakımından yurdumuzda asıl muhalefet partisidir.

Beri yandan daha şimdiden üçüncü büyük parti olarak kendisini kabul ettirmiş olan Türkiye İşçi Partisinin, önümüzdeki seçimlerde varlık göstereceği muhakkaktır. Türkiyemizin tarihinde Parlamente'ye ilk defa olarak Partisi ile emekçilerin temsilci göndermeleri bu seçimlerde gerçekleşecektir.

ANAYASA DÜZENİNİ KORUMA KANUNUNUN ARKASINDA YATAN DÜŞÜNCELER :

Adalet Bakanı Anayasa nizamını korumak için Türk Ceza Kanunundaki 141 ve 142. maddelerin çıkarılacağını, fakat yeni bir kanunla bu hükümlerin yeniden geçirileceğini bildirmektedir. Türkiye İşçi Partisinin kurulduğu günden beri açtığı ve güç şartlar altında yürüttüğü mücadele ile 141 ve 142. maddeler bir süreden beri kamu oyuna mal olmuş ve hükümet için bir mesele

haline gelmiştir.

Adalet Bakanlarının tutumu :

Gerçekten de koalisyon kabinelerinde ödev almış olan Adalet Bakanları bu konuda birbirini tutmayan demeçler vermişlerdir. Birinci Koalisyon kabinesinde Adalet Bakanlığı yapmış olan Kurutluoğlu bu maddelerin islah edileceği ve Ceza Kanunumuza yeni Anayasa ile bağdaşan bir kişilik verileceğini bildirmişti. Daha sonra Adalet Bakanlığına getirilen Profesör Yörük ise bu iki faşist maddenin asla kaldırılmayacağını söylemek lüzumunu duymuştur. Bugünkü Adalet Bakanı Atalay daha birkaç gün önce Yörük gibi konuşmuş iken son olarak bu iki maddenin kaldırılacağını, fakat bu maddelerin suç saydığı fiilleri de kapsayan yeni bir kanunun hazırlanmakta olduğunu basına açıklamıştır.

Yeni tasarının niteliği :

Adalet Bakanının söykediğine göre yeni kanun; Anayasa nizamını koruyacaktır. Tasarının tam metni henüz yayımlanmamış olmakla beraber, Bakanın gazetelerde çıkan açıklamasından 141 ve 142. maddeler metninin esasta hiç bir değişikliğe uğramadan yeni kanuna gireceği anlaşılmaktadır.

Gerçekten de 141 ve 142. maddede ki "Memleket içinde müesses nizam" suçu yerine" Anayasanın getirdiği temel iktisadi, içtimai, hukuki, siyasi nizam" tabiri konmaktadır.

Esasta değişiklik yok :

Görüldüğü gibi esasta herhangi bir değişiklik yapılmıyor. Gerçekten de " müesses nizam" kavramı ile Anayasanın getirdiği nizam kavramı pek farklı şeyler değildir. Üstelik yeni kanunda 141 ve 142. maddeler gibi Baranlık ve lastikli kavramlar ihtiva edecek demektir. Çünkü Anayasanın getirdiği temel nizamlar geniş felsefi, siyasi, ekonomik ve sosyal kavramlar halindedir. Bunlara aykırı davranışların açık ve seçik olarak neler olduğu tarif edilmedikçe, yeni kanunun metni de 141 ve 142. maddeler gibi her yana çekilebilen bir başka araç halinde kalacaktır.

Sınırlı Sosyalizm mi?

Örneğin, Adalet Bakanı, Anayasamızın ancak sınırlı bir sosyalizme yerverdiği görüşünü savunmaktadır. Bize göre Anayasamız sosyalizme hiç bir sınır tanımamıştır. Tam tersine Toprak Reformunun, Devletleştirmenin, Kamulaştırmanın, vergisi adaletinin, herkese iş ilkesinin ve daha başka sosyal ve ekonomik reformların gerçekleştirilmesi için sosyalist bir düzenin kurulması şarttır.

Görülüyor ki Anayasa düzeni kavramı yeteri kadar açık bir kavram değildir. Yeni Kanunun Anayasa düzeni karşısında ne gibi fiillerin suç sayılacağını bir bir göstermesi şarttır. Bu yapılmadıkça yine vatandaşlar şunu veya bunu söylemiş, yazmış, çizmiş olmak suçuyla Anayasaya karşı geldikleri iddia edilerek cezaya çarptırılabilirler. Yine Türkiyede özgür düşünce ve halk kitlelerinin örgütlenmesi hareketi baskı altında kalacaktır.

Anayasa değiştirilebilir

Kaldığı, Anayasamızın 165. maddesi, Cumhuriyetçilik ilkesi hariç, Anayasamızın ileriye doğru değiştirilebileceğini kabul etmiştir. Bundan dolayı Adalet Bakanının görüşünün tam tersine her vatandaşın Anayasayı ileriye doğru değiştirmek için yazı yazması, dernek kurması bir suç olmak şöyle dursun, bizzat Anayasanın teminatı altında bulunan bir hak ve hürriyettir.

Şu da varki, zaten bugün Anayasanın getirdiği ilerici ve devrimci halk yararına hükümlerden hiçbiri henüz gerçekleştirilmiş değildir. Yeni kanun asıl bugünkü durumu, yani aslında Anayasaya karşı olan ekonomik ve sosyal durumu korumak amacı ile hazırlanmaktadır. Meselelerin can noktası da zaten buradadır.

141 ve 142. maddenin yürürlükte tutulma maksadı

Hakim sınıflar tarihi görevlerini çoktan bitirmiş ve Türkiyemizi ilerletme gücünü tamamen yitirmiş olduklarından her türlü değişikliğe kesinlikle karşı koymak azmindedirler. 141 ve 142. maddeler, bugüne kadar bunun için yürürlükte tutuldu. Yeni tasarının amacı da budur

Adalet bakanının garip iddiası:

Adalet Bakanının garip bir iddiası da şu:

Komünizm artık cebri ve zoru bir araç olarak kullanılmaktan vazgeçtiğine göre, yeni kanunda cebir unsurunun konması ve böylece Komünizmin serbest bırakılması düşünülemezmiş!

Adalet Bakanı bu iddiası ile demokratik düzen anlayışına sırt gevirdiğinin şüphesiz farkında değildir. Oysa cebir unsurunu koymaktan asıl maksat, şimdiye kadar olduğu gibi şimdiden sonra da bu türü toplumu baskı altında tutmaktır, maddenin sarahatsizliğinden faydalanılarak istendiğinde varabilmektedir.

Zorla devirmeyi önlemek

Mesele, eğer Anayasanın zorla değiştirilmesini, Anayasa müesseselerinin zorla devrilmesini veya ödev göremez hale getirilmesini önlemek ise- ki demokratik bir düzende mesele zaten başka türlü konulamaz-bunu sağlayan kanun maddeleri Türk Ceza Kanununda mevcuttur. Gerçekten de Türk Ceza Kanununun 146,147,148 ve 149. maddeleri Anayasamızı koruyacak nitelikte hükümler taşımaktadır.

Vietnam Meselesi

7 ve 8 Şubat 1965 günlerinde Amerikanın Kuzey Vietnamı geçen yazdan beri ikinci defa havadan bombalaması ve bunun devamı üzerine dünya politik durumu birden bire yine gerginleşti. Meseleyi, Kuzey'in Güneyde kışkırtmalarda bulunması, çetecilere yardım etmesi ve buna karşılık Amerika'nın misillemede bulunması şeklinde koymak gerçeklere uymadığı gibi, aynı zamanda çok sathi bir görüşün ifadesidir. Bir kez Kuzeyin Güneyde kışkırtmalara giriştiği, çetecilere yardımda bulunduğu ispatlanmış değildir. Öyle olsa bile, bir memlekette Güney Vietnamda görülen çapta ayaklanma ve direnme hareketleri dıştan kışkırtma ve yardımlarla meydana gelemez. Durumun nedenlerini daha derinlerde aramak gerekir.

Şu da hatırlanmalıdır ki, Vietnam 2. Dünya Savaşından bu yana devamlı savaş çalkantı içindedir. İlk safhada Fransızlara karşı yürütülen silahlı mücadele başarıya ulaşınca Fransa Vietnam topraklarından çekildi. Fakat Fransa'dan boşalan yeri, Uzak Doğu'da İngiltere'den ve Japonyadan boşalan yerlerde de yaptığı veya yapmaya çalıştığı gibi, Amerika aldı. 1954 de Cenevrede Kuzeyli ve Güneyli temsilcilerin, Uzak Doğu memleketleri ile bu arada Kıta Çini, Fransa, İngiltere, Rusya ve Amerikanın katıldığı konferansta Vietnam 17. arz dairesinin geçtiği çizgiden ikiye bölünerek iki ayrı bağımsız devlet haline getirildi. Bununla beraber alınan kararlar arasında bütün Vietnamda serbest seçim yapılarak memleketin bütünüyle kaderinin tayin edilmesi de vardı.

Esasen 2. Dünya savaşının sonunda 1945 te Vietnam istiklalini ilan ettiği zaman bütün Vietnam, Viet Minh (Vietnam Kurtuluş Birliği) partisinin teşkil ettiği hükümetin idaresinde tek bir memleket halinde birleşti. Fransızlar yerli geleneksel, gerici unsurları kışkırtarak savaşa yol açmışlar bu yoldan, kendi savaş öncesi imparatorluk idaresini yeniden kurmaya çalışmışlardı. Ve Milli Kurtuluş Birliği partisi ve onu destekliyen kuvvetler Kuzeye çekilmek zorunda kalmışlardı. 1954 Cenevre konferansı ile iki Vietnam-ileride bütün memleket çapında serbest seçimler yapılmak şartıyla- meydana getirilince Amerikalılarda Fransızların uyguladıkları emperyalist usulleri daha büyük bir güçle yürürlüğe koydular.

Ngo Dinh Diem'i ve ailesini başa getirerek onun halkı ezen diktatörlük rejimini milyonlarca dolar akıtarak askeri, mali ve ekonomik yönden desteklediler ve Cenevre Konferansında kararlaştırılan, bütün Vietnam çapında serbest seçimlerin yapılmasına müsaade etmediler. Daha önce Fransızlara karşı açılmış ve yürütülmüş olan savaş 1954 den sonra Amerikalılara ve onların kukla hükümeti Diem idaresine karşı da devam etti. Ve Amerikalıların ne dolarlara, ne de askerleri Diem idaresinin yıkılmasını önleyemedi.

Diem ve ailesinin 1963 te iktidardan uzaklaştırılmasından bu yana, Güney Vietnam bir biri ardı sıra gelen hükümet darbelerinden kurtulamadı. Beri yandan da Budistlerin politik bir hareket halinde direnmeleri başladı. Bir kaç büyük merkezin dışında kalan yerlerde, köylüklerde ise çete faaliyetleri gittikçe artan bir güç kazandı. Zaten kaç yıldanberi Batılı kaynaklar, bir kaç şehrin dışında merkezi hükümetin memlekete, köylere hakim olamadığını teyit edip duruyordu.

Hulâsa Güney Vietnamdaki iç savaş, ta 2. Dünya savaşından beri yabancı emperyalist kuvvetlere ve onların yerli desteklerine ve kukla hükümetlerine karşı yürütülen silahlı mücadelenin devamıdır, anti-emperyalist ve demokratik bir halk hareketidir.

Amerikanın durumu nedir? İkinci Dünya Savaşından sonra eski biçim sömürgecilik tasviye edilmek zorunda kalıp eski sömürgeci devletler sömürgelerini artık idarelerinde tutamaz hale gelince Amerika, yeni emperyalizmin, yani toprakları resmen ilhak etmeksizin kukla hükümetler, sözde mali iktisadi ve askeri nitelikte yardım programları ile az gelişmiş ülkeleri nüfuz altına alma politikasının şampiyonu oldu ve eski sömürgeci devletlerden boşalan yerlere girmeye başladı. Amerika hem milli kurtuluş hareketlerinin ve bunların sonucunda bağımsız milli hükümetlerin kuruluşunu, hem dünyada sosyalist rejimlerin çoğalmasını önlemek için, hem de kendi gelişmiş kapitalizmine kaynaklar, pazarlar ve yatırım sahaları sağlamak için bu rolü oynamak zorunluğunu duyuyordu. Esasen kapitalist ekonomilerin en gelişmiş olan Amerikan ekonomisinin büyümeye devam edebilmesi ve böylece iç krizleri, büyük çapta işsizliği, kısacası kapitalizmin tezatlarının daha da keskinleşmesini önleyebilmesi için dünya pazarının, ham madde ve yatırım sahalarının daha da daralmamasını Amerikan hükümeti temin etmeliydi. Son yıllarda ise Amerikan ekonomisi, bütün böbürlenmelere rağmen, hiç de sıhhatli bir durumda değildi. Amerikan dolarının tehlikede olduğu yıllardır uzmanlarca belirtiliyordu. De Gaulle'ün son teklifi onun kafasından esmiş gelişi güzel bir teklif değildir. Amerikan ekonomisinin büyüme hızı ise Batı Avrupanın büyüme hızından son yıllarda bir hayli aşağıda kalmıştır. Amerikan ekonomisindeki bu sıkıntı Amerikan hükümetini dışarda yeni-emperyalist teşebbüslere daha iteliyecek bir faktördür.

Amerikan hükümetinin Amerikan kapitalizmi mahiyeti icabı olarak dışarıda yürüttüğü neo-emperyalist politika, Güney Vietnamda yerli halkın milli kurtuluş hareketi ve memleketlerini yeniden bir bütün halinde birleştirmek emeli ile kesişmektedir. Milli Kurtuluş Hareketlerinin ergeç zafere ulaşacağına şüphe yoktur. Ama Amerikan kapitalizmi kendi iç tezatlarını ve çıkmazlarını insanlığı bir 3. Dünya Savaşına itelemeden gözebilecek midir ?